

JINDŘICH MALŠÍNSKÝ

MARUŠKA A MOTÝL TYMIJÁN

JINDŘICH MALŠÍNSKÝ

verše ALOIS KOLÁŘ

*MARUŠKA
A MOTÝL TYMIJÁN*

2016

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být přenášena
nebo reprodukována bez předchozího písemného souhlasu držitele práv.

Jindřich Malšínský / Alois Kolář

MARUŠKA A MOTÝL TYMIÁN

Sazba a obálka: Dušan Žárský

Ilustrace: Lenka Lisovik

První vydání

Vydal Dušan Žárský – ŽÁR, www.zar.cz

v roce 2016

ISBN: 978-80-86725-85-7

*Věnuji pravnoučatům
Karolínce a Jáchymkovi Slávikovým*

JAK SE NARODILA POHÁDKA

*Pohádek je na tisíce,
každým rokem víc a víc.
Ale kdo je vynalezl,
tak o tom se neví nic.*

*Nejspíš to byly maminky.
Když nechtěly děti spát,
sedly si k nim na postýlku
a začaly povídat.*

*Třeba jak jim praly plínky,
co dělaly celý den.
Přikryly je, pohladily,
popřály jim krásný sen.*

*Ve snu, tam se dějí věci,
to budete jistě znát.
Sotva otevřely oči,
začaly se děti ptát.*

*Kdo byly ty krásné paní,
jak na louce tančily,
kde koupily krásné spony,
co ve vlasech nosily?*

*Kam se poděl ten trpaslík,
který na pasece hrál,
ten s tou korunkou na hlavě,
maminko, že to byl král?*

*Nemohly se na druhý den
dočkat, kdy už půjdou spát,
až jim zas maminka bude
o tom něco povídat.*

*Vznikla tak první pohádka.
Že se dětem líbila,
šířila se od úst k ústům.
Sama brzy nebyla.*

*Na světě jsou, milé děti,
miliony maminek.
Pohádka, co byla první,
Je jak malý kamínek.*

O MOTÝLU TYMIJÁNOVI

*V chaloupce se narodila
princi první dceruška.
Byla krásná. S Kristýnkou jí
dali jméno Maruška.*

*Rostla mezi kyticemi,
vší tou boží havětí,
o které ten, kdo ji nezná,
nemá ani ponětí.*

ěťátko se v bříšku ozývalo čím dál víc, až jednou Kristýnka poslala prince pro paní Kovaříkovou, která pomohla na svět všem klukům a holčičkám v okolí. Princ byl rozrušený víc než rodička a raději utekl do kuchyně. Chodil bez cíle od zdi ke dveřím, v duchu počítal do deseti, pak do sta a pořád nic. Slyšel paní Kovaříkovou, jak Kristýnku utěšovala, stále něco opakovala, potichu, pak důrazněji a nakonec se ozval hlásek, na který všichni netrpělivě čekali. Za dveřmi plakala radostí Kristýnka a do toho se ozýval pláč děťátka. Konečně se

otevřely dveře a paní Kovaříková držela v náručí plačící uzlíček. „Tak vám gratuluju, princ. Je to panenka jak z růže květ. Hezká po Kristýnce a nebojácná po vás. Jakkak se bude jmenovat?“

Než se stačil Duhový princ nadechnout, z vedlejší místnosti se ozvalo: „No přece Maruška.“

Od té doby na louce spolu hospodařili Duhový princ s Kristýnkou a holčičkou Maruškou. Maruška měla baculaté červené tvářičky, roztomilé růžové prstíčky, na každého se usmívala, sem tam si zaplakala, prostě holčička jak má být. Než usnula, Kristýnka ji nakojila a uložila do postýlky na polštářek s vyšíтым motýlkem a barevnými kytíčkami.

Motýlek se jmenoval Tymiján. Nebyl to obyčejný motýlek, jak byste si mysleli! Byl to motýl z pohádky. Na hlavě měl zelenou čepičku s bambulkou, červeně olemovanou, tmavohnědý kabátek a na křídlech barevná paví očka. Na nožičkách teplé žluté bačkůrky a na tváři úsměv od ucha k uchu.

Holčička spokojeně oddychovala a naslouchala tichému vyprávění maminky. Jednou jí povídala o mravenečkovi, jindy o žábě Božence, žízale Žanetce, berušce Janince a ježkovi Vojtovi. Po pohádce jí Kristýnka upravila polštář, aby se jí hezky spalo, popřála dobrou noc a krásné sny. Když začala v noci poplakávat, motýl ji něžně pohladil, políbil na čelo a oba pokračovali v blaženém spánku.

Tu noc se Marušce zdálo o motýlkovi, který jí v černém fráčku, bílé košili a kloboučku přinesl kytici rudých, růžových a žlutých růží s poupátky. Hluboce se uklonil a řekl:

„Jmenuji se Tymiján a budu tvým kamarádem, ochráncem a pomocníkem. Aby nám nebylo smutno, když se spánek někde zapovídal, budeme si spolu vyprávět a hned nám bude veselo. A protože miminka ještě neumí mluvit, povím ti jedno velké, preveliké tajemství. Je tomu dávno, hodně dávno, když se mi moje prababička z Údolí motýlů svěřila, že když řekneme: ocásek myší, můžeme si spolu povídat a nikdo nás neuslyší. A hned to vyzkoušeli.

„Tak dobrou noc, Maruško,“ řekl tiše motýlek.

Maruška mu odpověděla: „Dobou noc, motýlku, mám tě moc ráda.“

O BERUŠCE JANINCE

*Jednou, když Maruška jela
na procházku s maminkou,
zašly chvílku na besedu
za beruškou Janinkou.*

*Je to velká parádnice,
kabátek má červený,
sedmi černými tečkami
příkrásně ozdobený.*

 áno se Kristýnka probudila, otevřela okno a zamávala sluníčku. Trochu se protáhla a zavolala na Janinku, která šla kolem s košíčkem nakoupit k snídani makové a tvarohové koláčky.

„Janinko, odpoledne půjdu s Maruškou na procházku a na chvílku se u vás zastavím.“

Beruška Janinka byla velká parádnice. Nosila červený kabátek se sedmi černými tečkami, černou háčkovanou čepičku a střevíčky na vysokém podpatku, aby vynikly její krásné, dlouhé a štíhlé nohy.

„Tak pojdte, už vás vyhlížím a nemohu se dočkat,“ vítala odpoledne Janinka Kristýnku s kočárkem. Usadily se na lavičku do stínu rozložitě koruny lípy. To bylo vůně! Včeličky Marušku obletovaly a obdivovaly, jiné tančily nad kočárkem kolečko a bzučely veselou písničku.

*Tancovala žížala na zahrádce polku,
čmelákovi, že jim hrál, dala půlku vdolku.*

A nebyly daleko od pravdy. Na zahrádce je slyšela žížala Žanetka, dala do sáčku vdolečky, nasadila si žlutý klobouk, kolem krku ovázala červenou stuhu a šupy dupy za svými kamarádkami.

Kdo šel kolem, ten se zastavil, podíval se do kočárku, pochválil maminku Kristýnku a divil se, jak se má malá Maruška k světu. Občas se Maruška v peřince zavrtěla a zakňourala. To bylo pro Kristýnku znamení, aby ji přebalila a dala napít mlíčka.

Jel kolem mraveneček Vítek s trakařem plným jehličí, nadechl se vůně koblížků, lívanečků a jiných právě z trouby upečených dobrot a slušně pozdravil.

„Počkej mravenečku,“ Janinka poodešla do kuchyně, a když se vrátila, obdarovala ho několika koblížky: „Tady máš něco k zakousnutí za slušné pozdravení.“

Každému koho cestou potkal, vyprávěl o vůni koblížků a než by se jeden nadál, přibýly u domečku беруšky kobylka Žofka, žába Boženka, majka Madlenka a Čmelák Čmelda s basou. Vedle cupital jeho bratr Brumek s kytarou, cvrček

Jakub s bubnem, majka Madlenka s housličkami a chroust Emil s trubkou. Čmelák rozdál noty, Emil zatroubil tramtarará a pěkná písnička na sebe nedala dlouho čekat. A za ní druhá, třetí, a když spustili Utíkej, Káčo, utíkej, utíkej, honí tě kocour divokej, divokej..., tak to zpívali mladí, staří, někteří tančili, děti skotačily, hrály si na honěnou nebo skákaly panáka.

Janinka připravila pohoštění a potom vyprávěla, jak se měla na dovolené. Měla prý spoustu nápadníků a jeden si jí chtěl odvézt do země, kde sluníčko nezapadá, ptáčci od rána do večera zpívají a všude kolem je barev, až oči přecházejí. Maruška podřimovala, chvíli poslouchala a nakonec pohladila svého kamaráda Tymijána. „Víš, motýlku, dobře, že s ním Janinka nejela. Tady je to stejně nejlepší!“

„Máš pravdu, Maruško. Všude dobře, doma nejlíp.“

UKOLÉBAVKA PRO MARUŠKU

*Aby se mi chtělo spát,
musíte mne kolíbat.
Houpy sem a houpy tam,
za chvíličku usínám.*

*Přijde ke mně sladký spánek,
vyčaruje krásný sen.
Po půlnoci ještě jeden,
když se vzbudím, už je den.*

uhový princ sbíral na zahradě jahody a Kristýnka položila Marušku do kočárku a odvezla na zahrádku do polostínu. „Dávej na tu naši holčičku pozor, a kdyby se probudila, tak ji pohoupej a zazpívej ukolébavku!“

„Buď bez obav. To zvládnou jednou rukou a ještě přitom budu trhat jahody,“ odpověděl princ.

„Jen aby!“ Dala si jednu jahůdku do pusy a po chvílce se ozvalo... mňam!

Ono se řekne jednou rukou! Maruška se probudila a hned dala o sobě vědět. Nejprve tiše kňourala, potom poplakávala a nakonec plakala, že si nedaleko na myši číhající kocourek Mourek zacpal raději obě uši. Princ houpal málo, potom víc a nakonec zapěl z plných plic Halí, belí, koně v zelí a hříbátka v petrželi...

Písnička se Marušce nelíbila, pláč neustával, právě naopak holčička ještě přidala. To už Kristýnka nevydržela, utřela si ruce do zástěry a rychle přiběhla z kuchyně na pomoc. Duhový princ to s dětmi ještě neumí, pomyslela si, a tak se ujala houpání sama a něžně zanotovala.

*Hajej, spinkej, holčičko,
kocourkovi dej mlíčko
a kočičce křen,
ty jdi z kola ven!*

Ale ani to se nelíbilo. Jak by se mohl líbit kočičce křen, když ho kočičky nemají rády. Musím to napravit, řekl si motýlek Tymiján a tiše, tichounce zazpíval Marušce do ouška.

*Spi, Maruško, spi, zavři očka svý.
Motýlek jak vánek přinesl ti spánek.*

A bylo po pláči. Marušce se spát stejně nechtělo, a tak pomohlo kouzelné zaříkadlo: ocásek myší, budeme si povídat a nikdo nás neuslyší. Chvíli si spolu povídali o Údolí motýlů, o tom jak se ve škole učili tančit a při zpěvu si zpívali pořád dokola velký hit Helenky Vondráčkové:

*Chytila jsem na pasece motýlka,
protože měl bledě modrá křidélka.
Zůstane se mnou a já s ním,
pomalu se od něj lézat naučím...*

No, a dál už to neumím.

Nebylo stejně třeba pokračovat. Konečně vánek pohladil jemně Maruščina očička, Tymiján popřál holčičce dobrou, ať se jí zdají hezké sny celou noc.